

MAKOVICS JÁNOS
MERENGÉS

Makovics János

MERENGÉS

Válogatott versek

✱

Címlap: Makovics János
Lektorálta: Györgypál Katalin

© Makovics János, 1996.

ISBN 963 85264 7 5

Makovics János

MERENGÉS

Válogatott versek

NEM VAGYOK

Nem vagyok az, aminek látszom.
Nem vagyok jó, mert nincs jóság,
és rossz sem vagyok, mert a világ
összemossa mindenét, s szennyese
kiált az ég felé.

URÁNUSZ Kiadó, Budapest, 1996.

ELŐSZÓ

Makovics János verseit olvasva gyakran találhatjuk azokat talányosoknak, mégis kitárulkozóaknak. Sokféle ellentmondás feszül bennük; mindenekelőtt a vágyakozások, a cél- és útkeresés gyötrelme, a hiány megfogalmazása ragadja meg olvasójukat.

A kötet mottója – „Nem vagyok az, aminek látszom” – mélységes küzdelmet takar látszólag a külvilággal, valójában önmagával. Az érzékeny, sebzett lélek jobbra, szebbre tör, de a negatív dolgokat túlságosan is jól ismeri...

E kötet művei jórészt versprózák, olykor a próza felé hajló egyes sorokkal. Sajátos költői-írói világ, a városi és a vidéki élet egyfajta ötvözete, az örök vándor alakja rajzolódik ki előttünk, aki az élet teljességére törekszik, akinek vágyai sokszor megfoghatatlanok, szélységesek is talán. Barát, társ után vágyódik, de a barátság buktatóit is megízleli. Meglehetősen jól látja önmagát, változtatni azonban nem akar, vagy nem is tud beállítottságán, szemléletén. Sokszor érzi értelmetlennek életét, az öregség után vágyódik alig harminc évesen. Belső feszültségei, nyugtalansága hajtja egyre; ebből az intenzív belső világából-világáról hoz hírt itt olvasható verseiben, műveiben.

„Miért kell hát, hogy szeresselek – Isten?” – kérdezi keserűen, szinte számonkérően (Kétség). „Magam kevés vagyok magamnak” – állítja (Monológ...), sőt megismétli: „De én olyan gyenge vagyok!” (uo.). Azt is érzi, hogy „kelepcébe zárta” a magány. (uo.) Akár egy sora is nagyon kifejező tud lenni: „Találkoztunk és a csend irtóztató”. (Valami)

„Úton vagyok, a köztes létbeli / utazás és az aszfalthoz ragadtság / egybeolvasztja a múltam és jövőm”. (Úton) – olvashatjuk. Egyik érdekes verse a „Nem azért” című: „Nem azért. / Mégis. / Tudom. / De nem azért. / Csak mert...” „Kozmikus magányról” szól a híradás: „Elmúlik minden, de marad a magány, társtalan / létem egyre értel-

metlenebb már...” (Elmúlik minden) Más versében „hogy remélhet-
ném, hogy megszerettethetem / magam” – kérdi (Hogy remélhet-
ném) és szinte leszögezi: „keresve magamat, vándorlok / vágyaim közt
szakadatlan, / míg vándorolhatok”. (Vándor)

Érzi, hogy szinte álmvilágban él: „álomkép, mely csalóka, / azt
gondolván, ez az élet, s helyette csak / létezem a nemlétben tudatla-
nul, keresve / a dolgok rejtett értelmét./ (Tudom) A mottó és az itt
utolsónak közölt versének záró sorai : „Mert nem kell a VAN, jobb
nékem / az örök kétség, mely szívembe mar” (Nem kell) szinte
keretbe zárják a kötetben szereplő verseket. Makovics János nagyon
sokat elárul belső életéről, miközben a felszínről csaknem hallgat...

Ha egy-egy jelző talán vitatható, ha egy-egy sor talán prózába hajlik
is, mégis, úgy gondolom, érdemes olvasni ezeket a verseket, eltűnődni
alkotójuk mondanivalóján, vágyakozásain, törekvésein, jobbító szán-
dékán, megkapó, olykor már-már meghökkentő őszinteséggel leírt
lelki gyötrődésein, küzdelmein. Mindezek alapján ajánlom az Olvasó
szíves figyelmébe Makovics János első verseskötetét.

1996. március

Györgypál Katalin

Szüleimnek, vigaszul

SZAVAK

Szavak adta szótlanságok,
kimúltak már a józanságok.
Hazugságok tömkelege árulja magát,
igaz szónak lassan sír se jut talán.
Mégis lebegnek köztünk a szavak,
kiválasztva a beavatottakat.

CÉLTALANSÁG

Nyári napsütés, melegség,
mégis hideg rázza testét.
Lelkében égett a vágy, de
kiutat sajnos már nem talált.
Felgyújtotta maradékát a téren,
parazsát adva át, mert jobbja
nem kellett senkinek, így lett
hamuja mindennek.

FÉNYTELENSÉG

Naplemente van mindennap,
mégisincs sosem alkonyat bennem.
Telihold világít felettem,
mégisincs fény a szívemben.
Csillagok mutatják az utat,
mégis kóborlón járom utam.

KORAI FÉNY

Furesa tavaszi fénysugár
éjszakánként hirtelen belém váj.
Fogatlan harapása nyomot hagy
szívemben, s hiányérzetem el-
mondhatatlan. Tavaszi álom,
félretolt vágányon siklik
tovább a lenge szélben valami
fénysugár ott lent a mélyben.

VAKVÁGÁNY

Nem szavakat szerettem,
hús-vér testeket kerestem.
Árnyakat találva, megbotolva
bennük, magamat megvetve
túl a szavak fonákságán,
emberi életet kerestem.
S hogy nem találtam, én hibám,
vakvágányon haladtam tovább,
s csak szavak maradtak velem,
nem szeretni hagyó szerelmek.

SZÓTLANUL

Nem keresem már a szavak kútját,
hagyom, hadd száradjon tovább e
céltalanság, míg önmagába nem talál.
Mert nincsen értelmük tetteimnek,
lényem lényegtelenné vált, de nem
lélektelenné, hisz nem érezném a
magány kínját, s tán boldogabb lennék.
Miért, hogy ennyire magam, egyedül...
Mikor pedig élni, szeretni szeretnék,
lángolni valakiért, valamiért...
Ám parazsam egyre kisebbedik, míg
lassan elszáll hamuja, lángja, s nem
marad semmi nyomában, csak a „van”-ság.

EGY NAP

Megint egy nap. Reggeltől estig
az unalom percei, órái...
Örületbe kerget már ez a céltalanság!
Inkább halnék ahelyett, ki élni vágy,
mint így porladni napról napra már.

SZABAD-KÁR

Szabadság? Hm, nevetnem kell, ha tudnék,
ám arcom már nem ismeri a mosoly titkát,
befészkelte magát ráncaimba a búskomorság.
Mit kezdjek veled, ó mondd, Szabadság?
Mit adsz s ki vagy, hogy annyian
halnak érted... fölöslegesen tán,
hisz nem számít a puszta szabadság;
jobb a rabtság, ha van rabtársad tán.
Ó, Szabadság, ne fájdíts tovább!

NAPBA NÉZNI

Mikor újra kel a Nap
és minden aranyban áll,
újra hiszem a holnapot,
feledve a szomorú tegnapot.
A napfény reményt ad beteg
lelkemnek, vigaszt nyújt a
szürke hajnalban és valami
újjászületik akaratlan,
visszatérve a Napha.

JÓ LENNE

Jó lenne, ha már a szavak elmúlnának,
jó lenne tenni a dolgokat, tettlegesen
adva és érezve a szeretet erejét,
jó lenne már... békességben élni
magunkkal és a világgal, jó lenne már...

NAP

Délelőtti órák csendesek,
tar venyigék az idő rostján,
hallgatatag öregség, néma gyász,
örömből önti a dél dalát.
S a délután álmatag melódiája,
mint szimfónia a mindenségben át,
lassan nyújtva az est dalát,
mely csillagokba suhan át.

ÚJBÓL

Ismét egy év, egyedül.
Karácsonyi fények villognak
szemembe kíméletlenül.
Hát társat sosem lelek már?
Havas utak és fenyők illata,
mennyi szépség – mégis mind
keserűség – egymagamban.

A TŰZ MÁR

A tűz egyre haloványabb,
Nincsenek felroppenő szikrák,
szürkülnek parazsaim, egyre hide-
gebbek, és egyre jobban kell
belemennem.
Lassan bennégek, sebeim mégis fáznak.

BŰNRŐL DALOL A FÖLD

Bűnről dalol a Föld
s én élvezem énekét,
kiáltva magamban, kiállva
másokért bűnről dalol a
Föld, visszhangként.

HAVAS ÉJ

Hólepte éj, ablakon túli ég,
Állva és nézve a csodát,
bolyongok egymagam némán.
Szobám bezárt magányában
a holnapok sikítanak,
halottak fekszenek így már.
S én, még élő, ki halott,
senkit nem találva magának,
havas éjszakákon virrasztva
vár, hogy jön majd egy társ...

PEDIG

Szépek a könyvek. S mi bennük,
mi hiányzik mibennünk.
Pedig a könyvek holt tárgyak,
mégis, néha élőbbek nálam.
Adnak, vesznek, csak kérdezni
nem tudnak – s ők tudják már –
jobb a hallgatás.

SZÓJÁTÉK

A szavak, mint homokszemek.
Esztelenül szembenézve velük,
mi marad – ott – legbelül?
Szó és játék közösülnek vadul,
szójátékuk mégse játék,
csak lassú kínhalál...

NEM KÉRDEZEM

Nem kérdezem már, mit miért.
Játszottál szavakkal, érzésekkel,
kilovagoltál egymagad nevetve,
társadat Robinsonként hagyva
étlen-szomjan az embersivatagban.
Nem kérdezem, miért, ma már a
választ úgy sem tudod,
mert nincs, kit kérdezhetnél.

A SÉTÁNYON

A sétányon ülök, sokadik magányommal.
Mellettem álmok, remények, csalódások
suhanásai egymás után, egy-egy mosoly
a hegy felé, néma kézfogás – s minden
minden megy tovább.

Csak én vagyok padhoz kötött kín,
ki vár még, mint valami látomás,
s lassan ködbe úszik a hangtalan magány.
Közben mégis, mint rossz felejtett álmok,
sorra jönnek, ó jönnek a fiatalok!

Arcuk felragyog, testük vonaglik kéjesen,
s lenéznek a padra ülő vénekre, kik máskor
előttük botorkálnak tétován, mint elejtett
gyufaláng, mely lobban egyet, s csend lesz.
Ám bennem feszül az élet húrja, tátogva
némán az emberek felé, lehanyatlik jobbom
s nincs, ki felvenné, mint aprópénzt, mely
csillog a neonfénytől, mint szemem a
könnytől. A sétányon... egyedül...
Lámpafények takarják arcom ráncait,
testetlen lények lökdösik testem.

VÉLETLEN

Merő véletlen, szerencse, hogy – élek!
Hogy még élek, s láthatom a Föld
minden gyönyörűségét – a televízióban –
szobám magányában a világ zűrzavarával.
Roggyant idegbetegként tengődve a sors
kerekén, elfutok időnként – magamtól –
bele a mocskos világba, szennybe,
ám az igazgyöngy ott is megcsillan a
Fénytől, melynek szelleme ott lebeg.
Nem üt el autó, cserép sem esik fejemre,
élek, kitagadva, s furcsa látni-hallani,
hogymások, kik fiatalok, szépek,
kiket irigyel a köznapok népe,
erejük teljében meghalnak az út során.
S vége, nincs tovább; gazdagság, szépség,
hírnév – mindent adva – a böles öregséget
elvesztve: vajon áldás vagy átok ez nekik?

PÁRIZS

Párizs az Párizs, a fény városa,
hol mocsokban hempereg a bohém,
s fényben úszik a jóllakottság.
A Szajna-parton álmok, vágyak
egyesülnek, ábrándokat hajszolva
a Notre-Dame környékén, találkozva
jöttment-fény emberekkel a
Tuileirák kertjében, padokon ülve,
kinyújtott végtagokkal, tágra nyílt
szemekkel az Eiffel-torony tetején,
lenézve mint Isten e bábeli létbe.
Padlásszobák romantikája, régmúlt
idők illata, művészek, festők, írók,
zenészek kinyilatkoztatásai,
népek kavalkádja, vadság és kegy,
ó, Párizs, te minden vagy a semmiben.
Ki az, ki ne szeretne beléd, ki ne
vágyna újból látni, a Champs-Élysées-én
sétálgatni, a Pére-Lachaise-i temetőt
bújva, hol nagy szellemek nyugszanak,
tudva azt, mit mi még csak sejtünk.
Párizs, Párizs, te vonzó mágnes,
visszahúzol újra és újra, s nem tudok
betelni veled, hisz mindig mást
mutatsz magadból, ó Párizs, Párizs...

KASZÁS

Oly sokszor vágyva rá,
milyen lesz a találkozás?
Elgondoltam sokszor már,
vérben, mocsokban, ágyban,
útszéli bokorban, zsibbadt
tagokkal, lehunyt szemmel,
tátogva némán magamban.
Mégis, félelem nélküli kíváncsiság
mi megzaboláz, naponta
várva – néha híva – közönyös
kitárt karokkal – milyen lesz –
az utolsó találkozás?
Ó, te vén kaszás, érzem mindig
suhanásod mellettem, de mint
röpke álom tovaszállsz, s tudom,
ha nem várlak, csapsz le rám.

ELMÚLT

Elmúltak a gond-lázadások, útkereső álmok,
mindent elnyelt a számítógép villogása,
fuldokolva a bőség zavarában.

Kísért a gonosz, kísért a jó,
már minden egybefolyik, káoszt teremtve
az örök kozmoszban, feledve a logoszt,
istentelenül gyötörve az isteneket,
áldva, káromolva az égieket, kik már
félnek saját maguktól, mint mi, ha tükörbe
nézünk néhanapján, álarctalanul...

HULLÁMOK

Az évek hullámok, elsöpörnek mindent.
Vágyak, ábrándok, álmok – pusztá valóság –
mely magvában halt örömtelenül,
félredobva a megismerés kinyilatkoztatását,
valami másnak adva át helyét,
melyben minden oknak okozója lelkünk,
mely mint hullámok dobálnak bennünk.

NEM ÉRTEM

Emberek közt a gaz kinő,
s mint bűnös lélek bennük
tengek rejtjelesen egyedül.
Mert magam vagyok, más vagyok,
s hitem oly emberi, hogy
nincs ki észre ne venné.
Kilógva a sorból a semmibe,
arcom ég magamban, másokért.

KÉTSÉG

Nem tudlak imádni, túl messze vagy már.
Kinőttél világomból, itthagya tanaid,
ártatlan szemmel könnyezem érettük.
Nem kértem álmokat csak emberi életet.
Az első percben rosszat tettél velem,
Miért higgyem hát jószágodat – Isten?
Keresztre feszítettél, oktalan –
kínokat osztogatsz, nem bocsánatot –
miért kell hát, hogy szeresselek – Isten?
Harminc évem mint bilincsek zárnak
magányunk mély börtönébe zárva.
Valamikor hittem a szavaknak
és naívan csak szeretni akartam.
De hiába küzdöttem másokat szeretve,
nem vigyáztak rám az angyalok,
legyőztek ím a farkasok.
Kétségek szakítják szét idegem,
s bűnt látva hajam tépem és üvöltök
másokért, de félek, bénul már kezem
és némul a szám, valamikor nem ez
voltam ám!

OLYKOR

Szavak – minek vagytok,
érzések – kiért élték,
álmok – miért jöttök,
vágyak – mit tüzeltek,
élet – mi vagy te tényleg?

TENGERPARTI SÓHAJ-BÁNAT

Te is ültél a végtelennek partján, hol a hullámok
csapkodták lábaid nyomát s hajad lobogott a szélben.
A Tenger! A mi végtelenségünk fájdalommal írt sebeit
nyalogatni jártunk ide, hol találkozhatunk árnyainkkal
és képzelt vágyainkkal, sóhajtasnyi örömökkal,
magunkban, magunkért, utcasarokról felszedett kéjjel,
egy-egy fiúval, lánnyal száguldv a neonfényes éjszakában.
Mennyi minden bennünk élt és mozgott, vágyainkat morzsolva,
nap mint nap újjáélve gyönyöreink kincseit, s mivé lettek
a tegnapok fényei, örökre hitt szerelmes ígéretei.
Tengerparti sóhaj-bánat a lelkünk, magányunk,
közös gondviselésünk kibíratatlanságának gyöngyei,
izzadságcseppeként borítják testünk zugait.
Elmentél, itthagya engem, emléked, könyved, filmed, képeid.
Mindez már halott, puszta tárgyak, feleletre képtelenek,
s csak kérdezni tudok, újrajárva azokat a helyeket, hol
Te is kóboroltál mint kivert kutya ey-egy baráti szóra
vágyva, s motorodra ülve száguldoztál a fényes éjszakában,
semmit se keresve, mindent megtalálva, – csak engem nem.
Későn tudtam meg, hogy voltál, éltél, szeretted.
De lelkemben itt élsz nap mint nap, Veled kelek és alszom,
s mint az árnyék követsz engem, bárhová is megyek, mert
belém nőttél akaratlan, megszerettetve magad.
Ó, Collard, ha találkozhattunk volna, ha csak egyszer is
beszélhattünk volna; most már fájdalommal élek, remélve
a feltámadást, hol a jó emberek – s te az voltál, tudom –
újra találkoznak, s egyé válnak a mindenségben.

BÉNULTSÁG

Évek óta figyeljük egymást, de sosem értve.
Pedig tudod jól, mi lüktet bennem szüntelen;
szavak nélküli pillantások vad tüzei
bumerángxként sújtják lelkem bugyrait.
Téged látva szeretni szeretnék!
Ám csúfságom gátat szab lelkemnek,
hisz nem tudlak úgy szeretni, ahogy szeretnék.
Próbáltam elmondani, mily szenvedély lobog
bennem irántad, lelked és tested kívánva,
de csak álltam előtted, megigézve, bénán,
hangtalan szavakat suttogva néked – magamban –
hisz kimondani a szív szavát féltem.
S a görcs, mi bennem él, már-már pusztulással ér,
mert a visszafojtott vágy örületbe kerget már.

KERESNI

A napfény elvakít.
Az esőcseppek megkeresztelnek.
A szél simogatja testemet.
A hópelyhek tisztítják lelkemet.
Keresni se kell az életet,
s múlásával keresni értelmét
beláthatatlan felelőtlenség.

REMÉNYKEDNI

Mindig és mindig csak a
reménykedés,
sohasem a beteljesülés!
Vajon bírni fogom még,
lesz-e a reménynek hite még,
vagy minden lassan elég?

BOLYONGÁS

Hideg tél borítja testemet.
Meleg érzések adnak életet.
Bolyongok céltalan keresve
téged, s mint humeráng egyre
visszatérek, fogyva, keseredve,
már-már gyűlölettel.
Bolyongásom meddig tart még?
Sírt, vagy társat adjon már az ég!

MA MÁR...

Nehéz volt telem, mely
már nincsen velem.
Elolvadt mint a hó,
jégcsapjai nem tudták
átszűrni szívemet,
s túlélve a telet,
mégis, ma már hiszem
a jeges tekintetet.

HAVAS REGGELEK

Éjjel havazott, nagyon.
Hólepte világ ragyogott nagyon.
Ropogott lépteim alatt a friss hó,
fákon megülve terhét adva másnak,
csak hullt tovább a tiszta hó.
Havas reggelek csendjén sétálni jó,
a szűzi hóban hagyni lábnyomom.
s a porszerű hóban hemperegni;
de jó ismét gyermeknek lenni.

KÓRTERMEK KÖZT

Hány éjszakát sóhajtottak át
a csempéktől visszhangzó szobában?
A fájdalmak eltitkolt könnyei
lecsapódnak a zuhanyzó falain.
S a kövek közt a csöves ágyon,
mint kiterített kép, keret
nélkül hogyan aludnak az álmok?
Kórtermek zsivalya bábeli álom,
mi megrontja sok szelíd lélek álmát.
Halottak ugranak az élő beszédért,
címlapról kilépett ápolónő fogja a kezét.

ŐSZI DAL

Október köszönt rám reggelente;
hulló falevelek zöreje kísér,
és nem tartozva sehová, lógok
az őszi fényben árván.
Nincs munkám, nincs nőm és nincs
barátom, csak én... csak én...
Pedig milyen szép volt a nyár!
Emléke fájdalmas ma már.
Mit akartam, mit reméltem,
mikor feladtam éjjeliőrségem?
Most itt állok a szabadságban,
s jobban fuldoklom, mint mikor...
Őszi ködbe burkolózom, fázón nézve
a Holdra fel, jaj, én mikor megyek el?

MAGAMBAN

Egymagamban nem vagyok senki,
szerettem volna valaki lenni.

Valaki adhatna egy centit,
szerettem volna valamivé lenni.

Mérhetetlen szeretetem hossza,
így vagyok magamban szétosztva.

UTCAKÖVEK

Megyek, lábam visz előre, s nem
nézek-nézelődök, az út néz vissza rám,
s zavarban vagyok, most nem tudom,
ki kit néz, ki kin megy?

Utcakövek zöreje hallik, fülembé zúg
mely esdeklőn kéri a múltat, ne lépjek
át felette, higgyem a jelent, ne nézzem
a jövőt; utcakövek szólnak hozzám,
s én nem értem, mit akarnak, miért
engem okolnak, ha néha-néha megbotlok
bennük.

BIZONYTALANSÁG

Gyakran megszáll a bizonytalanság.
Fél éve már, munka nélkül, céltalan élve
nappalok fényét, éjszakák csendjét,
a holnap reménytelensége kacsint rám,
nem adva helyet a remény szikrájának,
csak egyre kínzó gyötrelmeim útjának.
Vajon mit hozhat még a bizonytalan jövő?
Kilátásom pusztaság, segítő kezek nem mar-
kolnak, a feledés homályába veszek,
és lázadó lelkem lasan kialszik.
Aggódva várva a jövőt, a jelent se élvezem,
mert félelmeim begörcsölik mindennapjaim.
Hát ez lettem én, üvöltő féreg, fába szorult,
ki képtelen a normális életnek megfelelni.
Megnyuhászodva vidéki csendben, eget lesve,
semmit se várva, senkit se látva – miért –
a nyüzsgő létből a kriptába esni?
S mint az esőcseppek, lassan fogyni-folyni,
számot nem tudni adni, máról holnapra lenni,
kegyvesztettként eltartottnak lenni –
bukottként verselni – lám csak ennyi.

TUDOM I.

A szavak szépek, mint a csillagok,
mesékben élő kiráylányok, ifjak,
általuk élsz mesebeli létet,
míg valós életed csupa kétely.
De ha már nincs mód a szavaknak
hinni, higgyél hát a mesékben.

JANUÁRI FÉNY

Január napfényben úszik,
de hangulatom rég elenyészett,
nem vidámította meg az új év.
Minck örülhetnék, mit is remél-
hetnék, mikor az voltam, aki vagyok,
és nem leszek más, mint ami voltam.
Régi gondok, új dolgok, egybefolynak
mind a hétköznapi sűrű gondok.
Egyedül vagyok; senki nem vár, senki
se hív, magam vagyok robinson ma-
gamban, kibírhatatlanul.
Nincs munkám, se barátom, se nőm,
csak a magányosságom nő.
Milyen régen beszéltem jóízűen,
nevetni lassan elfelejtek,
és ez az egyedüliség egyre
elviselhetetlenebb már!
Munkát se keresek, minek,
magányom attól sem oszlik el,
csak testem fárad, de lelkem
kiszárad a zsúfolt tömegben.
Börtönbe zártam magam,
szabadulásra vágyva, ám csak
január fénye köszönt, senki más.

MONOLÓG R. M.-NEK

Annyi mindent mondanék: de elakadok a szavak hálójában.
Mert ismeretlenül is ismerősök vagyunk, ismerve sem

ismerve

egymást, két külön lényként élve-látva egymást.

Azt mondd, barát vagy; s mondasz sok butaságot.

A szavak jelentenek egyáltalán valamit, vagy csak
a pillanat varázsa, mely éltet, reményt adva másnak?

Fő a nyugalom – mondom én –, Te azt mondd: – Na meg a

bízalom!

És a többi? Ennyi az egész – sok ez vagy kevés?!

Napok, hetek és hónapok múlnak, egyre jobban nyúlva,

s a kör bezárul lassan fölöttünk, áthidalva a régmúlt
fájdalmain, örömeit, együtt töltött-álmodott perceit.

Túlidealizáltam a barátságot, túl sokat jelentesz,

több vagy, mint aminek látszol másoknak – magadban.

Tudom, tehetség vagy, szellem, mely nem nyer teret,

mert magatehetetlen minden erejének ellenére is.

Megadtad mindazt, mit az évek elloptak, kinyújtva baráti

jobbodat – én markoltam belé – két kézzel merítve

a lehetőségek adta mámort, éjszakai csavargások, bulizások,

autós száguldás a hajnali városban, a nemlétező teliholdat,

a sok beszélgetést, annyi mindent adtál – hozzávezetve.

Magam kevés vagyok magamnak, gyenge, depressziós álbeteg,

ki mégis virrasztva várja a rokonlelkeket.

Te fantasztikus vagy, duzzad benned az erő, a férfiasság,

de olykor azért látom szemedben a félenk bárányt.

Őszinte vagy-e, vagy csak megjátszod a keményet előttem,

néha nem tudom, mit tudok, látok, hallok – ki vagy Te tényleg?

S ki vagyok én, magamnak s Neked, mik vagyunk mi ketten így,

egymás mellett állva, várva a csodát, fejünk feletti látomást.

Hiszek a Hudemizmusodban, Benned, és hiszek – ha ritkán is –

önmagamban, mikor azt mondd, bízzak magamban.

De én olyan gyenge vagyok! Nem veszed észre, mily törékeny az ág, mely melletted áll viharban, napsütésben...
Barátom vagy – ezt tudom; sok vagy nekem, én kevés neked.
Megegyeztünk – tudod! – s a szó nélküli mondatok itt szállnak közöttünk, áthidalva a messzeség hídját, mely előttünk áll.
Mégis, mint homokszemek kavargunk az élet viharában.
Te nagy vagy, kicsiny góliát, mert hiszel a magad hitében,
másoknak világítva a sötétségben, önmagad égetve el,
s közben még éled a hétköznapiok malmait.
Ennyi erő mellett hogy tudjak úszni én, a partravetett?
Mégis, kapkodva, fildokolva úszom utánad, azt gondolván, remél-
vén, szükséged van rám – de tudom, nekem van szükségem rád –
mert fél életem elmúltával, kelepccébe zár a bezárt magány...
Az aratást vajon látni fogjuk-e együtt még,
vagy mint két sín, mely elszakad, rohanunk tovább –
Közben várjuk a márt, és a holnap köszönt ránk, ittfelejtve
tegnapját, mely hit volt és reménység, szeretet, szavak nél-
küli érzések kilengései, melyek béklyóba vertek.
Néha rossz veled – de még rosszabb nélküled; mégis,
kérlek üvölts és üss reám, ha túltengek magam alatt bénán.
Te tudod, mit tudni kell – én csak bízom benned – hogy az élet
megélése ismételt kihívás, melyre felelni kéne, ki tudj, némán.

VALAMI

Találkoztunk és nem történt semmi.
Veled voltam, nem hullottak könnyek,
nem öleltél magadhoz, csak szemed simogatott.
Valami elromlott köztünk, fényed fakulóban,
s reszkető kezem hiába nyújtom feléd,
nem fogod meg, hagyod, hogy lehulljon.
Találkoztunk és a csend iktóztató.
Elröppent múltunk öröme, hiányt hagyva,
valami már rég nem az, mi egykor.
Újrakezdeném, ám félek, lesz-e még erőm,
vagy lehullunk a porba mint szárnyaszegett
kismadár, mely fészkébe vissza hiába vág?
Valami elpattant bennünk, valaki már elveszett
mibennünk.

A TEMPLOMBAN

Kőszikla a rohanás tengerében,
mely mint csápoktól hadakozó
liánok nyúlnak az égbe tornyai,
megkarcolva a menny falát, hitünk
zálogmentes zálogát. Mert hinni
kell, mint élni és élni hagyni,
mert életre szült az ég,
mely sajnos nem mindig kék.
S a padok közt térdelve önmagunk
előtt, tükörbe kell néznünk,
ezért a sok gyertyalény, hogy
homályba borítsa tiszta szemünk,
mert nem merjük látni valós lényünk.
A csend, mely ránk telepszik, s az orgona
mély, bús hangja, mely fülünkbe mászik,
megérinti sivár lelkünk húrjait,
s dalra fakadnánk, de valami visszatart.
Mert már nem vagyunk szabadok; szokások
és törvények irányítják életünk, s
alig van valami, amit önszántunkból
tehetünk, ösztönünkre hallgatva, nem
az észre, mely eltérített a naívság
melengető, szívárványos lététől.

ÚTON

Száguld a képzelet az egekkel.
Útszéli virágok hajladoznak,
betemetve a láthatatlan bogarakat.
Xuhanok a napfényes betonfolyamban,
Árral szemben, álmokat feledve,
fogva a kormányt, nézve az utat,
melyet míg élek, keresnem kell.
Úton vagyok; a köztes létbeli
utazás és az aszfalthoz ragadtság
egybeolvasztja múltam és jövőm,
kiiktatva tudatomból az időt.

JÓ LENNE ÖREGNEK LENNI

Harminc telem s nyaram agyamban.
Harminc évem súlya vállamon,
de hátranézve sem látom értelmét,
mégis, előre kéne menni még
s jó lenne öregnek lenni; de oly
messze még az újabb harminc év!
Vajon bírni fogom-e még?
Lemondások sora az évek között,
kevés az öröm, szeretet, barátság,
de több már az ismétlés unalma,
mely nem adja a fényt, bárhogya is akarja.
A vénülés éve szürkévé teszik létem,
lassan már semminek sem örülök,
bágyaszt a világ sokszínűsége,
s ki tudj, a lényeg, mit miért?

NEM AZÉRT

Nem azért.

Mégis.

Tudom.

De nem azért.

Csak mert...

Nem tudom mit mondjak, pedig...

Tudom.

Hát akkor?

Csak hát, valamit...

Ugyan!

Nem azért.

Nem, nem azért.

ELMÚLIK MINDEN

Elmúlik minden; az életem is odalesz,
s árván, magamban ballagva a valami felé,
felsikoltok éjnek idején, napba nézve,
napba menve, kitárva két karom. Égre fel;
de a napok egyre múlnak, s elmúlik minden.
Hát senki, senki nincs, ki engem szeretne,
kit én szerethetnék igaz szeretettel?!
Az a lény meg se született talán, kit
én szeretnék már? Miért a kozmikus magány,
mely nem múlik el sosem már, csak a napok,
hetek, hónapok, az évek, s céltalan életem.
Elmúlik minden, de marad a magány, társtalan
létem egyre értelmetlenebb már...

HALOTTAK NAPJÁN

Halottak napján élni jó.
Túlélő vagyok, s látom a napot.
Eső permetez lágyan, szél fújja
hajamat, ereimben érzem vérem.
Halottak napján még élek.
Élő halottként élve a létet.
Meghalni bűn, ne mondj le semmiről.
Míg élsz, önmagadért élj, másokban,
ha halott leszel, kit érdekelysz?
Halottak napján égnek a gyertyák;
szívemben zúgnak a harangok némán.
Még élek, vagyok, napjaim láthatom.
halottak közt járva, én vagyok az,
ki feltámadott.

BELVÁROSI SÉTA

Kihalt emerek csontvázai zörögnek fülembé,
striciktől hemzsegő valutázó zugárusok,
lábnyomomba nem lépő gyermekek, anyukák,
öreges apókák sétapálcával, egy-egy tegnapról
ittfelejtett hippis lélek, menedzserbe bújtatott beteges lélek, pénzimádó isten.

Belvárosi séta közben rámtörnek az árnyak,
és a fák suhogó levelei, dudaszó és monoton
zajok kavalkádja, egymásba mossa e mosléknyi
káoszt.

MI LENNE HA

Most itt vagy, nézel, én téged.
S kezed mintha remegne a légben.
Pedig nem mozdul semmi, vérünk dobol
csak bennünk, hangtalan, hiszen oly jó
így melletted lenni.

Mi lenne, ha megfognád kezem,
s még tovább, egyre fel, majd le,
talán megállna a remegés a csendben,
s sóhajok vennék át a csendet.

HOGY REMÉLHETNÉM

A remény nem erős oldalam, korhadó fa,
mely elszökik szüntelen, nyomot hagyva
magamban, hiányt, hogy érezzem létezését.
Hogy remélhetném, hogy valaha is valaki
engem szeret, szeretettel-szerелеmmel?
Mikor látom magam tükörmben,
mely torzít és hamis –
hogy remélhetném, hogy megszerettethetem
magam, mikor a világ olyan...
Talán egyszer, valamikor, de az a kor
egyre messzebb, mint a gyerekkor.

NAPOK MÚLTÁN

Mennek a napok s ittmaradnak a tegnapok.
Mindig várva a majd-ra, itthagya a ma,
s nem tudok elmenni, mert fogvatart.
Napok múlnak égre nyúlva, s állok magam
tétován, figyelve az ég dalát.
Miért e menni-képtelenség, mikor...
repülni, szállni szeretnék, el a messzi-
ségbe, hol... hol vár reám – talán –
a megmagyarázhatatlan hívság.

MÁR KÖDBE BORULT

Tavaszi fényben éltem, soká,
s a korán jött ősz hulló levelei
magukba temettek, szítálva rám
a hajnali esőt.

Már ködbe borult a távoli jövő,
a szivárvány összezsuklott,
meghalt magában a kék madár,
ithagyva egy tollát reám.
S az árnyak, nyári napsütésben
kísérnek szüntelen, magasra emelt
fejem hiába nézi a Napot,
már ködbe borult a szemhatár.

NÉHA MÉG

Tavasz közeleg, melegség áraszt el,
néha még újra hiszem a tegnapi
dalát, s újra élvezem a remény
kézzel alig foghatóságát.

A VÁNDOR

Fáradt vagyok. Ma.
Holnap újra kelek, útra,
s viszem magam a múltba.
Vándor vagyok magamban,
keresve magamat, vándorlok
vágyaim közt szakadatlan,
míg vándorolhatok, míg...
Majd megnyugszom, valahol,
hol már nem lesz vágyakozásom.
De addig örök vándor maradok.

A HARMADIK IKSZ

Harminc éves vagyok!
S magam vagyok nagyon.
Tavaszi és nyári, hideg tél,
belémköltözött őszi éj.
Szavak és tettek
csengenek fülemben.
Mennyi elszalasztott dolog!
És a megtettek is mily sivárak.
A gondolat szépítheti a tegnapot,
s ma már nem akarom – úgy – a holnapot.
Ám akaratlan jön, megyek vele,
kézenfogva mint dacos kisgyerek,
tágranyílt szemmel nézve szét,
hangtalan kiáltva a szó erejét.

VOLTAM MÁR

Voltam már rossz ember is,
de a jóság mélyebben fekszik,
s nem lettem dactra sem kíméletlen.
Pofonokat adtak, mosolyt adtam,
krisztusi nézéssel egymagamban.
Nem adtak semmit, mindent elvettek,
ronggyá foszlott ruháim, hát levetettem.
Meztelen álltam a téren a fényben,
hangok járták át lelkem a térben.
Voltam már depressziós álbeteg,
jóakarója a rossznak, de hiába
kellettem másoknak, magam maradtam.
És fejemben izzottak a bombák,
kezemben reszkettek a blombák,
s zavartan néztem e bábeli létet,
keseregve lesve reménytelen népem.
Abnormálisnak véltek, elvittek hát
a térből, fehér csempék viharába
zárba, pedig magam is mentem volna,
ha időt hagytak volna.
Voltam már izgatón, munkakerülő –
de valami sokkal mélyebb bennem,
s még mindig, csakazértis megmaradtam
jobbomat nyújtva idegennek,
szeretetem adva a kegyetlennek.

VIRÁG HELYETT

Cyril Collard emlékének

Mikor Párizsban jártam, még nem tudtam
létezésed, s ma már csak sírodat nézhetem.
Filmet rendeztél, könyveket írtál,
Lázárként felállva, szemben a világgal,
Te túlságosan lázadó voltál!
Ölve férfit és nőt, vadul éltél,
haldokolva is Napba nézve égtél.
Harmincöt éved fényeit szórva szét
egy megvetett halálmód hőse lettél.
Könyved ma polcomon, képed a falon,
s a megmagyarázhatatlan vonzerő
irántad mindig fogva tart.

AMIKOR MÉG

Amikor még nem ismertelek, nem hiányoztál.
Amikor még kék volt az ég, s tiszta a fejem,
amikor még remélve reméltem az eljövendőt,
akkor még tudtam magam magammal beszélni.
Amikor még nem ismertelek és szerettelek,
amikor még játszottam magammal s a szavakkal,
akkor jó volt élnem az életem magamban.
Amikor még nem ismertelek, nem léteztem,
csak mióta felismertelek, létezem.

HA TUDNÁD, HOGY...

Nem akarom kimondani, amit gondolok.
Mert az érzések zűrzavara összezavar,
és káoszba juttatom magam, akaratlan.
Pedig oly jó lenne, ha tudnád, hogy...
de néha szörnyen nehéz kimondani a
kimondhatóság kézzelfoghatóságát.
Ha tudnád, hogy... igen, ha tudnád,
és ha tudnám én is kimondani, amit
igazán gondolok, akkor... de addig...

GYŰLÖLET PARAZSA

Kint csak néha hull a fehér hó.
Itt bent nap mint nap kavarog,
s nem csendesíti a holdas éj
és a hajnalcsillag, mely úgy ragyog,
mint betlehemi csillagok.
A szívek kihűltek, nem izzanak,
csak a gyűlölet parazsa...

TUDOM II.

Tudom, amit tudok. Még ha nem is akarva
látva a tudnivalókat, mégis tudom a lényegét.
Hogy mi jó és hamis, mi az mi oktalan, s mi az,
mi örömet ad, ha ritkán is, és mi az, ami...
élet, vagy látszat, álmokép mely csalóka,
azt gondolván, ez az élet, s helyette csak
létezem a nemlétben tudatlanul, keresve
a dolgok rejtett értelmét.

MAJD

Mindig elmennek a nappalok,
az éjszakák megfognak mint az angyalok.
S a majd-ra várva elúszik a jelen,
kitárva két karom, égre kiáltva-nézve,
számonkérném Őt, de nem merem,
majd ha már ott leszek.
S megveszek mellette-érte, hogy végre
megláthatom Őt, az élet forrásának
küszöbén.

KARÁCSONYRA

Mindig eljönnek az Emberek,
a hótól csillogó decemberek.
Miklász kopog az ablakon, majd
Luca koppan, s karácsonyi csillag-
szóró lobban a meleg lakokban.
Havas éjek csillagfényeit
háromkirályok ünneplik,
Jézus száll közénk egy éjre,
itt hagyva fényét egy évre.
S a fenyőillat átjárja a lelket,
megbékélést sugallva benne
erre az egy, hosszú estre.

NAPOK

Egy a sok közül; s bennem mégis
az egész világ, minek zsúfoljam
tele a szobát? Jobb mint a va-
lóság, nem fáj, mint a szó, ha
belémvág. Mert NAP vagyok a fényben,
egy és azonosíthatatlan, mely pislákol,
hogy fényt adjon az éjnek, hogy kihunyjon
önmaga lénye, valamiért égve.

SÍROK KÖZÖTT

A mélyben zajlik a LÉT,
s én hallom, amint lüktet az ér,
halottaim közt a csendes magány
rámteríti holdvilág mámorát,
s sírok közt élek, síró görcsök között,
mert nem tudom, kinek rosszabb ITT,
a sírok között.

KÖZÖNY

Vagyok; mint légy a falon,
s árnyékom lesem a plafonon.
Skorpió vagyok, őszi bánat,
mely torzszülötten jött
a világra.

Mégis ÉLEK! Annak dacára
kell hogy éljek, tudom meg
is halok, mint halotti lepel
járok útjaimon, s kezem fogja
örök társam, a KÖZÖNY.

NEM TUDOM, MI EZ

Annyi mindennek elmondtak már az emberek.
Éjszakáim visszhangoznak bennem s árnyak
lépkednek álmaim felett, s itt állnak előttem
mind, kik megsebebezték érzékeny lelkemet.
Nem tudom, mi ez, valóság vagy káprázat,
s mit tegyek, ha tenni kell, s mit ne tegyek,
nem tudom, mi ez, s csak szédelgek, mint lázas
földi beteg a földöntúli megfoghatatlan
érzések tengerén, láthatatlanul.

HATVAN ÉV

(Apámnak)

Hatvan éve látja a Napot!
Világok jöttek-mentek,
munkában töltve életét,
tengert, pálmafát sosem látva,
élte a hétköznapiok lényegét.
Hatvan évből harminc az enyém,
békétlen idők visszhangja kísért.
Remények, csalódások, évek rohanása,
hatvan évnyi emlék egymásbamosása,
mi szép volt, mi rossz, a sors keze
mit adott, hatvan évnyi csillagot.
És a körök újra mennek, időt adva
nyugalomnak, múltba néző fájdalomnak,
jelent élő pillanatnak, jövőt adó
holnapoknak.

TALÁN EGYSZER

A csillagok lehullnak olykor,
s néha meg-megáll az ember,
hogy ÖNMAGÁT meglesse.

KI BOLDOG?

Vannak, kik azt mondják: boldogok.
S vannak, kik tudják: ők nem boldogok.
S kik fennen hirdetik, hogy ők boldogok,
vajon mi által lettek boldogok?

GYERTYALÁNG

Szellem voltál, anyagba zárva.
S megigézve a múltat, szavak
nélkül suttogtuk az öröklét himnuszát.
S egymásra lelve, magamba nézve,
szólnom kellett, mit oly régóta
magamban hordok; kitört belőlem,
nem akarva, a létezés fájdalma.
A fényben voltunk, s szívem sajgott,
s hiányod a létben kivágott egy
részt belőlem.
Gyertyaláng voltál, rámutatva
az öröklét fényességére, s a kínzó
vágyakozást, hogy ODA jussak,
Te mutattad meg, eltemetve bennem.

MEGYEK

Itt ülök fotelomba ágyazva mint
fekvőbeteg.

Az élet betege lettem, megfertőzött a sok
regény, melynek alakjai oly
elérhetetlenek, s melyek mégis bennem
élnek, megfoghatatlanul.

Mennék, maradnék, ki az útra, a porba
veszni, lepkét fogni, halat enni, s karót
űtni – de maradok, mert gyáva vagyok;
megyek, mégis maradok.

SOROK EGYMÁS UTÁN

Magam vagyok; a sorok közt szembe néz a sors.
Nem ismer meg – tán szégyelli csúfságom, mint
unokatestvéreim, s nem neheztelek rájuk,
bűnük, ha van, megbocsájtott Isten által.
Mert a napok gonoszak; s nem mindig süt a nap.
Néha sokan vagyunk, máskor egyedül, s mindig
van valaki bennünk, s félve nézünk befelé.
Zaj van, nyüszít a világ, fájdalmát síkítja s
fülembé vág, mint vágató lovak a pusztán.

MIT IS

Mit is mondhatnék, mikor annyi minden...
S nem adva szót magamnak, szólok szüntelen,
a reggeli kakaskukorékolás mint nyíl suhan
a Nap felé, s szólnék, de elakadok, mit is, mit is
akartam mondani?!

Megáll a gondolat, s jéggé válik vérem,
s kezem mintha remegne a légben, ráncatlan
homlokom simul az éjbe.

TÁGULÓ KÖRÖK

Megszülettem; megéltem létem,
s megégtem végleg.
Keresve a körön kívüli létet,
belegabalyodtam végleg.
S a táguló körök körbevisznek,
bezárva a kört fölöttem,
mindörökre.

TÉLI TÁJ HELYETT

Havas utak helyett hangtalan
sikolyok az útszéli mélyben;
– az árokszélben megbúvó lélek,
elröppenő álomvilág...
Havas a táj, mint hamvas rideg öregség;
ősz ködökben lassúbbodik:
s fehér lesz a táj.

SOROK

Hazudnak a léptek,
s mint hamis fények
a hasis éjben, okádnak
a tiszta légben: egy
ember keresi a létet.
S hittem!
Hitem elhagyott már,
hittem egykor vakon,
boldog voltam vakságomban,
de mihelyt kinyílt a szemem,
elveszett már boldogságom.
Mert a napok gonoszak,
s a sorok közt szembenéz a
sors; hisz a napok múlnak,
egyre kopnak, hiányérzetet
hagyva az idéző múlnak.

SZIKLAKÉP

(Wutka Tamásnak)

Évek óta hullámszik bennem
valami kimondhatatlanság.
S partot látva, hol szikla vár,
kapaszkodom belé, mely szilárd.
Mert szikla kell, kapaszkodván,
hol Robinsont játszhatok,
s az évek múlása semmit nem feled.
Nyugalom a viharos éjben,
biztos pont a mindenségben.

LEVELEK

Hullanak a levelek,
álmaim veszve bennük,
s kibontanám az életet,
de elhullanak a levelek.

SZELLEM

Láttam a láthatatlant.
Átélttem minden sejtemmel,
s zokogtam, mint még soha,
de boldog voltam!
Olyan, olyan jó volt Vele lenni,
érezni létét s néki adni magam.
De óh, olyan, olyan nehéz volt
elszakadnom, visszatérnem...

NEM KELL

Süt a nap. Kék az ég.
S bennem veszve minden remény.
Ha fúj a szél, esik eső,
magamba esem esdeklőn.
Mert nem kell a VAN, jobb nékem
az örök kétség, mely szívembe mar.

Tartalom

Előszó	5	Bolyongás	29
Szavak	7	Ma már...	29
Céltalanság	7	Havas reggelek	30
Fénytelenség	8	Kórtermek közt	31
Korai fény	8	Őszi dal	32
Vakvágány	9	Magamban	33
Szótlanul	10	Utcakövek	33
Egy nap	11	Bizonytalanság	34
Szabad-kár	11	Tudom I.	35
Napba nézni	12	Januári fény	36
Jó lenne	12	Monológ R. M.-nek	37
Nap	13	Valami	39
Újból	13	A templomban	40
A tűz már	14	Úton	41
Bűnről dalol a Föld	14	Jó lenne öregnek lenni ...	42
Havas éj	15	Nem azért	43
Pedig	16	Elmúlik minden	44
Szójáték	16	Halottak napján	45
Nem kérdezem	17	Belvárosi séta	46
A sétányon	18	Mi lenne ha	46
Véletlen	19	Hogy remélhetném	47
Párizs	20	Napok múltán	47
Kaszás	21	Már ködbe borult	48
Elmúlt	22	Néha még	48
Hullámok	23	A vándor	49
Nem értem	23	A harmadik iksz	50
Kétség	24	Voltam már	51
Olykor	25	Virág helyett	52
Tengerparti sóhaj-bánat .	26	Amikor még	53
Bénultság	27	Ha tudnád, hogy... ..	54
Keresni	28	Gyűlölet parazsa	55
Reménykedni	28	Tudom II.	55

Majd	56
Karácsonyra	57
Napok	58
Sírok között	58
Közöny	59
Nem tudom, mi ez	60
Hatvan év	61
Talán egyszer	62
Ki boldog?	62
Gyertyaláng	63

Megyek	64
Sorok egymás után	65
Mit is	65
Táguló körök	66
Téli táj helyett	66
Sorok	67
Szıklakép	68
Levelek	68
Szellem	69
Nem kell	69

Betűrendes tartalomjegyzék

A harmadik iksz	50	Ki boldog?	62
Amikor még	53	Karácsonyra	57
A sétányon	18	Kaszás	21
A templomban	40	Keresni	28
A tűz már	14	Kétség	24
A vándor	49	Korai fény	8
Belvárosi séta	46	Kórtermek közt	31
Bénultság	27	Közöny	59
Bizonytalanság	34	Levelek	68
Bolyongás	29	Magamban	33
Bűnről dalol a Föld	14	Majd	56
Céltalanság	7	Ma már... ..	29
Egy nap	11	Már ködbe borult	48
Elmúlik minden	44	Megyek	64
Elmúlt	22	Mi lenne ha	46
Fénytelenség	8	Mit is	65
Gyertyaláng	63	Monológ R. M.-nek	37
Gyűlölet parazsa	55	Nap	13
Halottak napján	45	Napba nézni	12
Ha tudnád, hogy... ..	54	Napok	58
Hatvan év	61	Napok múltán	47
Havas éj	15	Nem azért	43
Havas reggelek	30	Nem értem	23
Hogy remélhetném	47	Nem kell	69
Hullámok	23	Nem kérdezem	17
Januári fény	36	Nem tudom, mi ez	60
Jó lenne	12	Néha még	48
Jó lenne öregnek lenni ...	42	Olykor	25
		Őszi dal	32

Párizs	20	Tárguló körök	66
Pedig	16	Tengerparti sóhaj-bánat .	26
Reménykedni	28	Téli táj helyett	66
Sírok között	58	Tudom I.	35
Sorok	67	Tudom II.	55
Sorok egymás után	65	Utcakövek	33
Szabad-kár	11	Újból	13
Szavak	7	Úton	41
Szellem	69	Vakvágány	9
Sziklakép	68	Valami	39
Szójáték	16	Véletlen	19
Szótlantul	10	Virág helyett	52
Talán egyszer	62	Voltam már	51

URÁNUSZ Kiadó, Budapest, 1996.
Cégtulajdonos: dr. Györgypál Katalin
Szedés: URÁNUSZ Kiadó
Nyomás: Bíró family kft
Felelős vezető: Bíró Endre
Készült: 4,6 ív terjedelemben

MAKOVICS JÁNOS

1963-ban született. Volt géplakatos tanuló, mosogató, szakács, újságkihordó, éjjeliőr. 1992-től a MUOSZ tagja. Kora ifjúságától ír verseket, elbeszéléseket. Szépirodalmi művei számos folyóiratban és több antológiában megjelentek.

Ez első önálló kötete.

Ára: 200 Ft